

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7008/2562

พนักงานอัยการจังหวัดระนอง โจทก์ นาย น. กับพวก โจทก์ร่วม นาย ส. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 309, ป.อ. มาตรา 310, ป.อ. มาตรา 310 ทวิ, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 4, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 6, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 9, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 10, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 11, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 มาตรา 52

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามพฤติการณ์ที่ถือได้ว่าโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดตกลงยินยอมเปลี่ยนลักษณะงานจากการทำงาน คัดแยกปลาและตัดหัวปลาในแพปลามาเป็นการทำงานเป็นลูกเรือบนเรือประมง แม้ถูกไต่ถามเรื่อง บางคนบังคับขู่เข็ญให้ทำงานก็เป็นลักษณะนิสัยใจคอของไต่ถามเรือแต่ละคน ยังฟังไม่ได้ว่าโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดถูกบังคับขู่เข็ญให้ทำงาน และเป็นเรื่องปกติที่เรือประมงซึ่งไปหาปลานอกน่านน้ำไทย ต้องล่องทะเลหาปลาเป็นเวลานานจึงจะกลับเข้าฝั่ง และการที่ไต่ถามเรือเก็บหนังสือเดินทางของ โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดไว้เพื่อความสะดวกในการให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบระหว่างเดินทางก็เป็นวิธี ปฏิบัติที่เรือประมงโดยทั่วไปกระทำกัน มิใช่เพื่อป้องกันมิให้โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดหลบหนี ส่วน ค่าจ้างโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดตกลงให้ น. และ ก. รับเงินค่าจ้างแทนเพื่อนำไปส่งให้แก่ครอบครัวของ แต่ละคนที่ประเทศกัมพูชาแล้วถ่ายรูปส่งให้โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดระหว่างที่ทำงานอยู่บนเรือประมง โดยมีการนำเงินค่าจ้างส่งให้จริง และหลังเกิดเหตุตัวแทนของ ค. เจ้าของเรือประมงได้จ่ายค่าจ้าง ให้แก่โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดแล้ว เพียงแต่โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดยังโต้แย้งว่ามีค่าแรงในการทำงาน วันหยุดและค่าแรงการทำงานล่วงเวลาต้องจ่ายเพิ่มอีก จึงยังฟังไม่ได้ว่าจำเลยที่ 2 กับพวก หลอกลวงโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดและเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยการบังคับใช้แรงงาน โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด

คำพิพากษา

คดีนี้ เดิมศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษารวมกันกับคดีหมายเลขแดงที่ คม.3/2560 ของ ศาลชั้นต้น โดยให้เรียกโจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยในสำนวนดังกล่าวว่า จำเลยที่ 1 และเรียกจำเลยในสำนวนนี้ว่า จำเลยที่ 2 แต่คดีสำหรับจำเลยที่ 1 ยุติไปแล้วตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 8 คงขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเฉพาะคดีสำนวนนี้ โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสองสำนวนและ แก่ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 มาตรา 4, 6, 7, 9 วรรคหนึ่ง วรรคสอง, 10, 11, 52 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 91, 309, 310, 310 ทวิ นับโทษจำเลยที่ 2 ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ คม.3/2559 ของศาลชั้นต้น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ 2 รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับ จำเลยในคดีที่โจทก์อ้างเป็นเหตุขอให้รับโทษต่อ ระหว่างพิจารณา ผู้เสียหายทั้งสิบเอ็ดยื่น คำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 309, 310, 310 ทวิ ประกอบมาตรา 83 ศาลอุทธรณ์ภาค 8 อนุญาตในความผิดต่อพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ด้วย โดยให้เรียกผู้เสียหายทั้งสิบเอ็ดว่า โจทก์ร่วมที่ 1 ถึงที่ 11

ตามลำดับ ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายืน โจทก์ฎีกา โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกาเฉพาะจำเลยที่ 2 ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงเบื้องต้นรับฟังเป็นยุติโดยคู่ความไม่ได้โต้แย้งในชั้นฎีกาว่า ก่อนเกิดเหตุเรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 มีนางคำนึ่งนวล เป็นเจ้าของ จอดเทียบท่าอยู่ที่บริเวณท่าเรือในจังหวัดสมุทรสาคร ติดกับโรงไม้ของจำเลยที่ 2 ต่อมาเรือประมงดังกล่าวออกจากฝั่งไปหาปลาในน่านน้ำไทยและน่านน้ำสากล โดยมีโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดคนสัญชาติกัมพูชาทำงานเป็นลูกเรืออยู่บนเรือประมงดังกล่าวเป็นเวลาประมาณ 13 เดือน จนกระทั่งวันที่ 21 มกราคม 2559 จำเลยที่ 1 ได้ควบคุมเรือกลับเข้าฝั่งประเทศไทยที่จังหวัดระนอง จากนั้นทีมสหวิชาชีพสถานคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์จังหวัดระนอง สัมภาษณ์โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดแล้ว มีความเห็นว่า โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ พนักงานสอบสวนจึงดำเนินคดีแก่จำเลยทั้งสองในข้อหา ร่วมกันค้ามนุษย์ สมคบโดยการตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์และได้ลงมือกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน ร่วมกันค้ามนุษย์โดยร่วมกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปโดยการบังคับใช้แรงงาน ร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพของผู้ถูกข่มขืนใจ หรือหวงเหี่ยวกักขังผู้อื่น หรือกระทำความผิดด้วยการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และให้ผู้อื่นนั้นกระทำการใดให้แก่ผู้กระทำหรือบุคคลอื่น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ สำหรับคดีในส่วนของจำเลยที่ 1 ศาลอุทธรณ์ภาค 8 พิพากษายกฟ้อง โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดไม่ฎีกา คดีในส่วนของจำเลยที่ 1 จึงยุติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 8 คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์เฉพาะจำเลยที่ 2 ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ เห็นว่า ก่อนเกิดเหตุประมาณ 1 เดือน เรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 จอดเทียบท่าอยู่ที่บริเวณท่าเรือในจังหวัดสมุทรสาครติดกับโรงไม้ของจำเลยที่ 2 โดยนางนงเป็นผู้นำโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 11 จากประเทศกัมพูชาเข้ามาทำงานในประเทศไทย โดยให้พักอาศัยอยู่บนเรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 ส่วนโจทก์ร่วมที่ 2 สมัครใจมาทำงานเป็นลูกเรือประมงและพักอาศัยอยู่บนเรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 เช่นกัน ซึ่งขณะโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดพักอาศัยอยู่บนเรือประมงดังกล่าว โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดเบิกความว่าไม่ได้ถูกควบคุมหรือคุมขัง แต่ยังคงไปไหนมาไหนได้โดยอิสระ เพราะโรงไม้ของจำเลยที่ 2 ไม่ได้ปิดประตูและไม่มีคนเฝ้า โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดจึงสามารถออกจากเรือประมงที่พักผ่านโรงไม้ของจำเลยที่ 2 ออกไปด้านนอกได้โดยสะดวกและยังเคยไปเที่ยวงานวัดโดยไม่ต้องขออนุญาตใครอีกด้วย แสดงว่าขณะที่โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดพักอาศัยอยู่บนเรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 นั้น มิได้ถูกหวงเหี่ยวหรือกักขังให้อยู่แต่ในเรือแต่อย่างใด คงมีอิสระที่จะไปไหนมาไหนได้โดยสะดวก แม้ต่อมาโจทก์ร่วมที่ 1 ที่ 3 ถึงที่ 7 และที่ 11 กับนายทีเรทและนายเพงจะหลบหนีออกจากเรือเพื่อจะให้เจ้าพนักงานตำรวจจับกุมและส่งตัวกลับไปยังประเทศกัมพูชา แต่ได้ความจากคำเบิกความของดาบตำรวจเอกพจน์ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรเมืองสมุทรสงคราม พยานจำเลยทั้งสองว่า ขณะพยานปฏิบัติหน้าที่อำนวยความสะดวกในด้านการจราจรที่บริเวณหน้าโรงเรียนสารสาสน์ เห็นมีกลุ่มชายประมาณ 10 คน กำลังเดินข้ามสะพานแม่น้ำแม่กลอง ถนนพระรามที่ 2 มุ่งหน้ากรุงเทพมหานคร และเห็นรถกระบะคันหนึ่งขับผ่านมา คนในรถโบกไม้โบกมือเรียกกลุ่มชายดังกล่าวขึ้นรถทั้งหมด จากนั้นนายพรชัย ลูกจ้างของนางคำนึ่งนวลลงจากรถกระบะเดินมาหาพยานบอกว่า กลุ่มชายดังกล่าวเป็นชาวกัมพูชาลูกน้องของนางคำนึ่งนวลจะไปทำงานเป็นลูกเรือประมงแต่ยังไม่ได้ทำงานจึงอยากกลับบ้าน โดยกลุ่มชายดังกล่าวไม่ได้แสดงอาการกิริยาเพื่อให้

พยานช่วยเหลือ พยานจึงไม่สงสัยอะไรและปฏิบัติหน้าที่งานจราจรต่อไป ทั้งโจทก์ร่วมที่ 7 ยังเบิกความตอบทนายจำเลยที่ 2 ถามค้านอีกว่า หลังจากนายเพงกลับมาที่เรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 แล้ว นายเพงขออนุญาตนายนางเดินทางกลับประเทศกัมพูชาเพราะบิดาป่วย ปรากฏว่านายนางไม่ขัดข้องโดยอนุญาตให้นายเพงเดินทางกลับไปยังประเทศกัมพูชาได้ ซึ่งถ้าหากนายนางพาโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 11 มาขายให้แก่จำเลยที่ 2 จริงดังที่โจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 11 เบิกความ ก็ไม่น่าเชื่อว่านายนางจะยอมให้นายเพงเดินทางกลับไปประเทศกัมพูชาได้ เพราะนายเพงอาจนำความไปบอกครอบครัวของโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 11 อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้นายนาง นางคำนึ่งนวล และจำเลยที่ 2 ถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมดำเนินคดีก็เป็นได้ และแม้โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดจะเบิกความต่อไปว่า โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดเดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อต้องการทำงานคัดแยกปลาและตัดหัวปลาในแพปลา มิใช่ต้องการทำงานเป็นลูกเรือบนเรือประมง แต่เมื่อนายนางพาโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 11 มาพักอาศัยอยู่บนเรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 เป็นแรมเดือนโดยยังมีได้ทำงานคัดแยกปลาและตัดหัวปลาในแพปลา กับนายนางยังพาโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 11 ไปซื้อของใช้ส่วนตัวเป็นเงินคนละ 2,000 ถึง 3,000 บาท มากักตุนไว้ จึงมีเหตุให้เชื่อว่าโจทก์ร่วมที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 11 ย่อมรู้ตั้งแต่นั้นแล้วว่าการซื้อของใช้มากมายมากักตุนเช่นนี้ก็นำติดตัวไปใช้บนเรือประมงเพราะเรือต้องออกทะเลหาปลาเป็นเวลานานกว่าจะกลับเข้าฝั่ง หากนำไปใช้ในการคัดแยกปลาและตัดหัวปลาที่แพปลาเพราะเป็นการทำงานบนชายฝั่งแต่อย่างใดไม่ นอกจากนี้ก่อนที่เรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 จะเดินทางออกจากฝั่งไปลงทะเลหาปลา ได้ความจากคำเบิกความของดาบตำรวจพิเชษฐ เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดสมุทรสาคร พยานจำเลยทั้งสองว่า ก่อนที่พยานจะปล่อยเรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 เดินทางออกจากฝั่งที่ท่าเทียบเรือในจังหวัดสมุทรสาคร พยานตรวจดูลูกเรือประมงทุกคนแล้ว ปรากฏว่ามีใบหน้าและรายชื่อตรงกับหนังสือเดินทางและหนังสือคนประจำเรือ และยังสอบถามลูกเรือผ่านลำแล้วทุกคนบอกว่าจะเดินทางไปประเทศปาปัวนิวกินี แต่จะไปนานเท่าใดพยานจำไม่ได้ โดยไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีลูกเรือคนใดแสดงอาการกักขังหรือทำที่ขัดขืนไม่ยอมลงเรือประมงดังกล่าว โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดลงเรือประมงที่มีอุปกรณ์หาปลาและมีวนอยู่ในเรือ โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดควรจะทราบ ว่าเรือลำดังกล่าวเป็นเรือประมงที่ต้องออกหาปลา มิใช่เรือโดยสาร การที่โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดยินยอมลงเรือโดยมิได้ทักท้วงและเจ้าหน้าที่สอบถามโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดถึงความสมัครใจในการทำงานบนเรือประมงแล้ว ถือได้ว่าโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดตกลงยินยอมเปลี่ยนลักษณะงานจากการทำงานคัดแยกปลาและตัดหัวปลาในแพปลามาเป็นการทำงานเป็นลูกเรือบนเรือประมงดังกล่าวแล้ว แม้โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดจะเบิกความว่า การทำงานเป็นลูกเรือบนเรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 ถูกไต้ก๋งเรือบังคับให้ทำงานหามรุ่งหามค่ำ ถูกดุด่าและตีทำร้ายให้ทำงาน 22 ชั่วโมง ต่อวัน ติดต่อกันเป็นเวลา 13 เดือน แต่ก็ได้ความจากโจทก์ร่วมที่ 1 เบิกความตอบทนายจำเลยที่ 2 ถามค้านว่า ระหว่างที่เรือออกเดินทางไปประเทศปาปัวนิวกินี โจทก์ร่วมที่ 1 มีอิสระภายในเรือเดินไปไหนมาไหนได้ มีพ่อครัวทำอาหารให้รับประทาน เมื่อเรือแม่มารับปลาจะนำอาหารสด เช่น หมู ไก่ ปลาและผักต่าง ๆ มาส่ง รวมทั้งโจทก์ร่วมที่ 1 สามารถสั่งอาหารอื่น ๆ กับเรือแม่ได้ เวลาว่างเมื่อเรือทอดสมอเคยเห็นลูกเรือคนอื่น ๆ นั่งตกปลา โจทก์ร่วมที่ 2 เบิกความตอบทนายจำเลยที่ 2 ถามค้านว่า ระหว่างที่เรือแล่นในทะเล โจทก์ร่วมที่ 2 ตกหมึกได้เก็บไว้รับประทานเอง ส่วนลูกเรือคนอื่น ๆ ตกหมึกได้จะขายให้แก่เรือที่แล่นผ่านไปมาและเก็บเงินที่ขายได้เป็นรายได้ส่วนตัว และโจทก์ร่วมที่ 3 เบิกความตอบทนายจำเลยที่ 2 ถามค้านว่า เมื่อลงอวนลอยเสร็จแล้วจะ

ใช้เวลา 3 ชั่วโมง จึงจะยกอวนขึ้น ช่วงเวลาลงอวนจนถึงเวลาเก็บอวน โຈທ໌ຮ່ວມທີ່ 3 จะนอนพักผ่อนโดยมีเวลาพักผ่อนประมาณ 8 ชั่วโมง และในช่วงเวลา 13 เดือน มีเวลาประมาณ 4 เดือนที่ไม่ได้ลงอวนจับปลา คงซ่อมอวนบ้างเล็ก ๆ น้อย ๆ จึงแสดงให้เห็นว่าโຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดมิได้ทำงานตลอดเวลาโดยไม่ได้พักผ่อนหรือมีเวลาพักผ่อนเพียง 2 ชั่วโมง ต่อวัน ดังที่โຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดเปิดเผยความ เพราะโຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดยังมีเวลาพักผ่อนในช่วงเวลาตอนที่มีได้ลงอวนหาปลา หรือมีบางช่วงบางเวลาที่โຈທ໌ຮ່ວມบางคนใช้เวลาพักผ่อนด้วยการตกปลา ซึ่งหากกรณีเป็นจริงดังที่โຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดอ้างว่าต้องทำงาน 22 ชั่วโมง ต่อวัน ติดต่อกันเป็นเวลา 13 เดือนแล้ว ตามสภาพร่างกายของคนโดยทั่วไป หากทำงานหนักติดต่อกันเป็นระยะเวลานานร่างกายย่อมต้องอ่อนเพลียและไม่สามารถทนต่อสภาพการทำงานและความเป็นอยู่แบบนั้นได้ ส่วนกรณีที่โຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดถูกไ้ไ้ก່ງເຮືອບັງຄັບຂຶ້ນໃຫ້ทำงาน แม้จะได้ความจากโຈທ໌ຮ່ວມທີ່ 4 และที่ 5 ว่า โຈທ໌ຮ່ວມທີ່ 4 ถูกไ้ไ้ก່ງເຮືອคนที่ 1 ใช้ไม้ตีที่หลังอย่างแรง ส่วนโຈທ໌ຮ່ວມທີ່ 5 ถูกตี 1 ครั้ง ในช่วงที่เริ่มทำงานใหม่ ๆ แต่เหตุที่ถูกตีเนื่องจากทำงานช้า และเมื่อเริ่มทำงานดีขึ้นไม่มีความผิดพลาดก็ไม่เคยถูกตีอีก โຈທ໌ຮ່ວມนอกจากนี้ก็เปิดเผยว่าไม่เคยถูกไ้ไ้ก່ງເຮືອตีทำร้าย ยิ่งไปกว่านั้นโຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดเปิดเผยความสอดคล้องกันว่าไ้ไ้ก່ງເຮືອคนที่ 3 คือจำเลยที่ 1 มีจิตใจดีงาม ไม่เคยดุด่าและตีทำร้าย หากมีใครเจ็บป่วยก็จะนำยามาให้รับประทาน รวมทั้งยามว่างจากการทำงานก็อนุญาตให้ลูกเรือพักผ่อนด้วยการฟังเพลงหรือดูโทรทัศน์ในห้องของไ้ไ้ก່ງເຮືອได้ ย่อมแสดงให้เห็นว่าการดุด่าหรือทำร้าย บັງຄັບลูกเรือให้ทำงานเป็นลักษณะนิสัยใจคอของไ้ไ้ก່ງເຮືອแต่ละคนมากกว่า จึงฟังไม่ได้โดยสนิทใจว่าโຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดถูกบັງຄັບຂຶ້ນໃຫ້ทำงาน และที่โຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดอ้างว่าถูกบັງຄັບให้อยู่ในเรือโดยมิได้กลับเข้าฝั่งและถูกเก็บหนังสือเดินทางไว้ไม่ให้หนีไปไหนนั้น ก็ได้ความจากคำเปิดเผยของนายอภิสิทธิ์ นายกสมาคมการประมงนอกน่านน้ำไทย พยานจำเลยทั้งสองว่า เมื่อเรือประมงออกจากฝั่งไปหาปลาในทะเลนอกน่านน้ำไทยเป็นระยะทางไกลและมีค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง เพื่อความคุ้มทุนเรือประมงจึงต้องล่องทะเลหาปลาอยู่เป็นระยะเวลานานจึงจะกลับเข้าฝั่งสักครั้ง และหนังสือเดินทางของลูกเรือไ้ไ้ก່ງເຮືອต้องเก็บไว้เพื่อความสะดวกในการให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบระหว่างเดินทาง เพราะหากหนังสือเดินทางสูญหายลูกเรืออาจถูกเจ้าหน้าที่จับกุมดำเนินคดีได้ ฉะนั้นการที่เรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 ออกทะเลหาปลาเป็นเวลา 13 เดือน จึงกลับเข้าฝั่งถือว่าเป็นเรื่องปกติ และการที่ไ้ไ้ก່ງເຮືອเป็นผู้เก็บหนังสือเดินทางของโຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดไว้ ก็เป็นวิธีปฏิบัติที่เรือประมงโดยทั่วไปกระทำกัน มิใช่เพื่อป้องกันมิให้โຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดหลบหนีแต่อย่างใด สำหรับเรื่องค่าจ้าง แม้โຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดจะเปิดเผยความว่า ตั้งแต่โຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดทำงานบนเรือประมง ก. นาวามงคลชัย 1 ไม่เคยได้รับค่าจ้างเลยแม้แต่เล็กน้อย แต่การที่นายนางเป็นผู้ทำหนังสือเดินทางและพาโຈທ໌ຮ່ວມที่ 1 และที่ 3 ถึงที่ 11 เดินทางจากประเทศกัมพูชาเข้ามาในประเทศไทย กับทั้งพาไปซื้อของใช้ส่วนตัวมากักตุนไว้ย่อมมีค่าใช้จ่าย นายพรชัยลูกจ้างของนางคำนึ่งนวล พยานจำเลยทั้งสองก็เปิดเผยความเกี่ยวกับเรื่องค่าจ้างของโຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดว่า โຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดตกลงให้นายนางและนายแก้วเป็นคนรับเงินค่าจ้างแทนเพื่อนำไปส่งให้แก่ครอบครัวของแต่ละคนที่ประเทศกัมพูชาแล้วถ่ายรูปมาให้พยานเพื่อส่งให้แก่โຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดระหว่างที่ทำงานอยู่บนเรือประมง โดยในข้อนี้นางจาบ มารดาโຈທ໌ຮ່ວມที่ 3 ที่ 7 และที่ 11 กับนายดุษย์ บิดาโຈທ໌ຮ່ວມที่ 10 พยานโຈທ໌ຮ່ວມและโຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดก็เปิดเผยความยอมรับว่า นายนางได้นำเงินค่าจ้างของโຈທ໌ຮ່ວມที่ 3 ที่ 7 ที่ 10 และที่ 11 ไปมอบให้แก่นางจาบและนายดุษย์จริง ทั้งโຈທ໌ຮ່ວມทั้งสี่เ็ดเปิดเผยความเจือสมกับนางสาวชนาวรรณ ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่สำนักงานสวัสดิการและคุ้มครอง

แรงงานจังหวัดระนอง พยานจำเลยทั้งสองว่า ภายหลังเกิดเหตุมีตัวแทนของนางคำนึ่งนวนนำ
เงินค่าจ้างคนละ 25,000 บาท ไปมอบให้แก่โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดจริง เพียงแต่โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด
โต้แย้งว่าเป็นเงินค่าจ้างที่ไม่ถูกต้องเพราะยังมีค่าแรงในการทำงานวันหยุดและค่าแรงในการทำงาน
ล่วงเวลาที่ต้องจ่ายเพิ่มอีกด้วย ดังนี้ จึงบ่งชี้ให้เห็นว่า นางคำนึ่งนวนได้จ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ร่วม
ทั้งสิบเอ็ดไปแล้วจริง เพียงแต่โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดยังไม่พอใจในจำนวนเงินของค่าจ้างดังกล่าว
เท่านั้น นอกจากนี้โจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดก็นำสืบให้เห็นถึงความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน
ระหว่างจำเลยที่ 2 กับนายนางและนางคำนึ่งนวนแต่อย่างใด เมื่อจำเลยที่ 2 ถูกเจ้าพนักงานตำรวจ
จับกุมดำเนินคดี จำเลยที่ 2 ก็ให้การปฏิเสธตลอดมา พยานหลักฐานโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดที่
นำสืบมาจึงยังไม่มีน้ำหนักเพียงพอให้รับฟังได้ว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามฟ้อง ที่ศาลล่าง
ทั้งสองพิพากษายกฟ้องจำเลยที่ 2 มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น
พิพากษายืน

องค์คณะ

นุจรินทร์ จันทรพรายศรี · กาญจนา ชัยคงดี · อโนชา ชีวितโสภณ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/7008/2562>